

Káplárné Molnár Katalin

1977-ben kezdett el képesítés nélküli tanítóként dolgozni a Buzsáki Általános Iskolában. Az iskolavezetés kérésére, levelező tagozatra kérte tanulmányai folytatását. Így töltött el nagyon szép éveket az ottani közösségben. Bekapcsolódott a híres Buzsáki néptánc együttesbe. Nem is sejtette, hogy néptánc tudását kamatoztatni fogja még munkája során. Ezekben az években tudatosultak benne Kodály szavai "Életed útját te választod. Válaszd meg úgy, ha elindulsz rajta, ne bánd meg, hogy ezen az úton indultál el." Soha nem bánta meg és élete részévé vált a tanítás.

Férjhez ment, a kaposvári Petőfi Sándor Általános Iskolában folytatta a tanítást. Itt rengeteg lehetősége volt szakmai és gyakorlati tudása bővítésére. Úttörővezetőként is tevékenykedett. Az élet Marcaliba szólította a családot, azóta, 30 éve, a Marcali Noszlopy. Gáspár Általános és Alapfokú Művészeti Iskola tanítója. Napközis nevelőként dolgozott 2 évet, közben a boronkai tagiskolában tanított 1-3. összevont osztályban. Az egész napos iskolarendszer bevezetésével az alsó tagozaton matematika és készségtárgyak tanításával folytatta munkáját. A rendszerváltást követően hittant oktatott 4., 5. és 6. osztályokban.

A művészeti iskola létrejöttkor újabb feladatot kapott. Néptánc és népi játék tantárgyakat tanított előképzős osztályokban. Remek munka volt, hiszen egész lényével, temperamentumával szerette a táncot.

1998-ban vehette át iskolánk legnagyobb elismerését, a Noszlopy-díjat. Hivatásszeretete további kitartó munkára inspirálta.

Nagy pedantéria, precizitás és teherbírásbírás jellemezte. Vidámság és jókedv vette körül. Mindig kiemelt odafigyeléssel fordult a tehetséges és felzárkóztatásra szoruló gyermekek felé. Türelemmel, kellő határozottsággal egyengette tanítványai útját. Jó emberismerő, kollégái, mentoráltjai tisztelték roppant energiáját, igényességét, szigorú, következetes hozzáállását. Kolléganőivel nagyon jól tudott együtt dolgozni.

Igyekezett állandóan képezni magát. Hitte és vallotta, hogy az ember minden cselekedetéhez hitre és tudásra van szüksége. Tudásával és tetteivel minden nap ad valamit a legnagyobb kincsnek, a rábízott gyerekeknek.

Tanítványai sikeresen szerepeltek körzeti, megyei matematika és rajz versenyeken.

Mindig azt vallotta: Tanítani a világ legszebb hivatása.

A mindennapok feladatai közben és így a 40 év távlatára visszagondolva Teréz anya szavait tartotta iránymutatónak: "Úgy érezzük, hogy amit teszünk csak egy csepp a tengerben, de anélkül a csepp nélkül sekélyebb lenne a tenger."